

Kevät saapui keikutellen, talvi taasen on takana.
Kummat laulut varjon heitti päivistämme harmaan talven,
virret oudosti valitti.
Satoi vettä viikot pitkät, sadat päivät räntää rätki,
kastui pellot, kostui metsät, muuttuivat märiksi kaikki.
Soudellessa saapui joulu, eikä meidän pakkasherra
paukutellut Paavalina.
Kevättalvi, tynekätalvi, minitalven tuo tapainen
härnäsi vain ihmislasta, joka aina tyytyväisnä
nautti päivistä hyvistä vesikuurojen välissä.
Sekaisin on kaikki kirjat, vinksin vonksin ilmain vihkot.
Alituisen astrologit puuta heinää haastaa meille.
Tiedon heille tuovat tutkat, laitteet kummat kuiskailevat,
missä pilvet viskoo vettä, missä taivaan siivoo tuulet,
minne paineet saapuu milloin, missä ilmat on sekaisin.

Säätä kansa kuulevainen ihmettelee itseksensä
taikka kumppanin keralla. Aina löytyykin puhetta
rupatella rappusilla, naapuri kun naureskellen
taikka kiivaasti kiroten tuskaelee tontillansa
tätä outoa oloa, taivaan työtä kummallista.
Löytävätkö lääkkeen sille meikäläiset maan matokset?
Kiotossa kyllä herrat lupasivat pyöreän lausein
tehdä suuret suunnitelmat tämän Telluksen hyväksi,
parahaksi pallollemme.

Valtaviisaat eivät pysty mestaroimaan taivaan töitä,
mutta pieneksi avuksi voisivat he sentään olla.
USA äsken viestin antoi, lausui potra Bushin poika:
”Amerikan lompakosta päästön poistoon ei rahoja.
Taalat tärkeemmät on muuhun. Esimerkiksi nyt meidän
intressi on johtaa öljy Kanadasta kauas tänne.
Löpöhän on kohta loppu. Seuraukset tietää kaikki.”

Jotkut miehet mietteen muisti, lausui lauseen toisenlaisen:
”Herrallekin löytyy herra, kuninkaalle käskyn tuoja.
Viel’ ei maailmaa omista Bushin poika piimäparta,
Talon Valkoisen isäntä.”
Pystyneekö miehet toiset taikka sitten vahvat naiset
vastustamaan mahtimiestä, jonka melko suuret taskut
ovat täynnä dollareita, lännen taaloja kovia?